

- 2) Πρέπει τα άρθρα 2 και 3, παράγραφος 1, της οδηγίας να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι μπορεί να καταχωριστεί ως σήμα σημείο το οποίο απεικονίζει την παρουσίαση στην οποία ενσωματώνεται η υπηρεσία;
- 3) Πρέπει το άρθρο 2 της οδηγίας να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η απαίτηση της γραφικής απεικονισμότητας πληρούται μόνο μέσω της γραφικής παραστάσεως ή [και] με συμπληρωματικούς τρόπους όπως είναι η περιγραφή της παρουσιάσεως ή η παράθεση των απόλυτων τιμών των μεγεθών σε μέτρα ή των σχετικών τιμών με μνεία των διαστάσεων;
- 4) Πρέπει το άρθρο 2 της οδηγίας να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η έκταση της προστασίας που διασφαλίζει το σήμα το οποίο αφορά υπηρεσίες λιανικού εμπορίου εκτείνεται και στα προϊόντα που παράγει ο ίδιος ο έμπορος λιανικής;

(¹) Οδηγία 2008/95/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2008, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί (ΕΕ L 299, σ. 25).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Consiglio di Stato (Ιταλία) στις 26 Ιουλίου 2013 — Ministero dell'Economia e delle Finanze και AAMS κατά Yesmoke Tobacco

(Υπόθεση C-428/13)

(2013/C 313/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Consiglio di Stato

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούντες: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (AAMS)

Εφεσίβλητη: Yesmoke Tobacco SpA

Προδικαστικό ερώτημα

Αντιβαίνει στα άρθρα 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 95/59/ΕΚ (¹), της 27ης Δεκεμβρίου 1995, και 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/64/ΕΕ (²), της 21ης Ιουνίου 2011, τα οποία ορίζουν, αντιστοιχώς, ότι ο συντελεστής του αναλογικού φόρου καπνού και το ποσό του παγίου φόρου καπνού «[...] πρέπει να είναι οι αυτοί για όλα τα σιγαρέτα», εθνική διάταξη όπως αυτή του άρθρου 39 octies, παράγραφος 4, του νομοθετικού διατάγματος 504 της 26ης Οκτωβρίου 1995 (όπως έχει τροποποιηθεί με το άρθρο 55, παράγραφος 2-bis, στοιχείο c, του νομοθετικού διατάγματος 78 της 31ης Μαΐου 2010, νυν, κατόπιν τροποποιήσεων, νόμου 122 της 30ής Ιουλίου 2010), η οποία ορίζει ότι ο ειδικός φόρος καταναλώσεως

προκειμένου για σιγαρέτα με τιμή λιανικής πωλήσεως χαμηλότερη εκείνης των σιγαρέτων της πλέον ζητούμενης κατηγορίας τιμής ισούται με το 115 % του βασικού ποσού, με αποτέλεσμα να καθορίζεται φόρος με ειδικό ελάχιστο πάγιο συντελεστή για τα σιγαρέτα με χαμηλότερη τιμή πωλήσεως και όχι ελάχιστο ποσό φόρου ισχύον για όλες τις κατηγορίες τιμής των σιγαρέτων, συμφώνως προς τη δυνατότητα που παρέχεται από το άρθρο 16, παράγραφος 7, της οδηγίας 95/59/ΕΚ και από το άρθρο 14, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/64/ΕΕ;

(¹) Οδηγία 95/59/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 1995, περί των φόρων, πλην των φόρων κύκλου εργασιών, οι οποίοι επιβαρύνουν την κατανάλωση των επεξεργασμένων καπνών (ΕΕ L 291, σ. 40).

(²) Οδηγία του Συμβουλίου 2011/64/ΕΕ, της 21ης Ιουνίου 2011, για τη διάρθρωση και τους συντελεστές του ειδικού φόρου κατανάλωσης που εφαρμόζονται στα βιομηχανοποιημένα καπνά (ΕΕ L 176, σ. 24).

Αναίρεση που άσκησε την 1η Αυγούστου 2013 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις 17 Μαΐου 2013 στην υπόθεση T-146/09: Parker ITR Srl και Parker-Hannifin Corp κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-434/13 P)

(2013/C 313/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: S. Noë, V. Bottka, R. Sauer)

Αντιδικοί κατ' αναίρεση: Parker ITR Srl, Parker-Hannifin Corp

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ανατρέψει την ανααιρεσιβαλλομένη απόφαση, καθόσον ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής και προσαρμόζει το πρόστιμο·

— να απορρίψει την προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου στο σύνολό της·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στο σύνολο των εξόδων της παρούσας δίκης, καθώς και της δίκης ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή προβάλλει δύο λόγους αναίρεσεως και ζητεί την μερική αναίρεση της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής στην υπόθεση COMP/39406 — Marine Hoses και προσαρμόζει το πρόστιμο.

Με τον πρώτο λόγο αναίρεσεως προβάλλεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, διότι δεν έλαβε υπόψη του ή εφάρμοσε εσφαλμένως τη νομολογία περί της οικονομικής διαδοχής εντός ομίλου, αφενός, και τη νομολογία περί μεταβίβασης της ευθύνης μεταξύ διαδοχικών επιχειρήσεων, αφετέρου. Εξετάζοντας από κοινού τη μεταβίβαση στοιχείων του ενεργητικού από την ITR στην Parker ITR (καλούμενη τότε ITR Rubber) (εντός του ομίλου Saiag) και τη συνακόλουθη συμφωνία για τις μετοχές (μεταβίβαση των μετοχών του κεφαλαίου της Parker ITR από τη Saiag στην Parker-Hannifin), το Γενικό Δικαστήριο υπέθεσε εσφαλμένως την ύπαρξη μεταβίβασης μεταξύ ομίλων της επιχειρήσεως που τέλεσε την παράβαση, από τη Saiag στην Parker-Hannifin. Το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε εκτιμώντας την οικονομική συνέχεια μόνον ως ενδεχόμενη μεταβίβαση της ευθύνης μεταξύ των ανεξαρτήτων επιχειρήσεων Saiag και Parker-Hannifin, διότι παραγνώρισε την ήδη πραγματοποιηθείσα οικονομική διαδοχή εντός του ομίλου με διάδοχο την Parker ITR. Κατά τον τρόπο αυτόν, η απόφαση στηρίζεται σε υποκειμενικές προθέσεις και συγκεκριμένα στο γεγονός ότι η ενσωμάτωση της δραστηριότητας των θαλάσσιων σωλήνων στην Parker ITR εντασσόταν στον σκοπό της πώλησεως μετοχών της θυγατρικής αυτής σε τρίτο. Εντούτοις, τέτοιου είδους προθέσεις των μερών δεν εμποδίζουν την εφαρμογή της νομολογίας περί οικονομικής διαδοχής εντός ομίλου (C-204/00 P Aalborg, C-280/06 ETI, C-511/11 P Versalis, T-43/02 Jungbunzlauer και T-405/06 και συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-201/09 P και C-216/09 P ArcelorMittal), κατά την οποία η οικονομική διαδοχή χωρεί κατά τον χρόνο της εντός ομίλου μεταβίβασης, στο μέτρο που υπάρχουν «διαρθρωτικές σχέσεις» μεταξύ του μεταβιβάζοντος (εν προκειμένω: της Saiag/ITR) και της αποκτώσας οντότητας (εν προκειμένω: της Parker ITR). Επιπλέον, υπάρχει νομική διαφορά μεταξύ της μεταβίβασης στοιχείων του ενεργητικού και της μεταβίβασης νομικού προσώπου. Στην τελευταία περίπτωση, η μεταβίβαση οντότητα φέρει τη δική της ευθύνη για οποιαδήποτε παράβαση πριν τη μεταβίβαση, η οποία ενδέχεται να περιλαμβάνει την ευθύνη της ως διαδόχου για στοιχεία του ενεργητικού μεταβιβασθέντα στην οντότητα σε χρόνο κατά τον οποίο αποτελούσε ακόμη μέρος της τελούσας παράβαση επιχειρήσεως. Το γεγονός ότι άλλες νομικές οντότητες της επιχειρήσεως θα μπορούσαν επίσης να έχουν θεωρηθεί υπεύθυνες (μολονότι δεν τους επιβλήθηκε πρόστιμο στην παρούσα υπόθεση) δεν αποτελεί βάσιμο λόγο για να μη θεωρηθεί υπεύθυνη ως οικονομικός διάδοχος της μεταβιβαθείσας θυγατρικής Parker ITR.

Ο δεύτερος λόγος αναίρεσεως αφορά το ότι, στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του, το Γενικό Δικαστήριο ενήργησε ultra petita και μείωσε παρανόμως την προσαύξηση του προστίμου λόγω διάρκειας που ανερχόταν σε 100 000 ευρώ για τη μητρική εταιρία Parker-Hannifin. Ούτε η πραγματική διάρκεια της συμμετοχής της στην παράβαση ούτε ο αντίστοιχος συντελεστής που αφορά τη διάρκεια στον υπολογισμό του προστίμου αμφισβητήθηκε από την Parker-Hannifin (ή την Parker ITR). Ενώ η Parker-Hannifin αμφισβήτησε επιτυχώς την επιβαρυντική περίπτωση που αφορούσε το ότι πρωτοστάτησε στην παράβαση, οπότε το Γενικό Δικαστήριο προσάρμοσε το πρόστιμο, τούτο δεν παρέχει την εξουσία στο Γενικό Δικαστήριο, ακόμη και ότι ασκεί την πλήρη δικαιοδοσία του, να τροποποιεί άλλες παραμέτρους του προστίμου (εν προκειμένω: τον συντελεστή που αφορά τη διάρκεια), κατά των οποίων δεν προέβαλε λόγο ακυρώσεως ο προσφεύγων.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Handelsgericht Wien (Αυστρία) στις 5 Αυγούστου 2013 — Pez Hejduk κατά EnergieAgentur.NRW GmbH

(Υπόθεση C-441/13)

(2013/C 313/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Handelsgericht Wien

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: Pez Hejduk

Εναγόμενη: EnergieAgentur.NRW GmbH

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 5, σημείο 3, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις⁽¹⁾, την έννοια ότι, στο πλαίσιο διαφοράς λόγω προσβολής δικαιωμάτων συγγενικών προς το δικαίωμα του δημιουργού η οποία φέρεται να προκλήθηκε εξαιτίας του γεγονότος ότι μια φωτογραφία κατέστη προσβάσιμη σε ιστοσελίδα που λειτουργεί υπό τον τομέα ανωτάτου επιπέδου (Top-Level-Domain) άλλου κράτους μέλους από εκείνο στο οποίο κατοικεί ο δικαιούχος, θεμελιώνεται δικαιοδοσία μόνον

— σε εκείνο το κράτος μέλος στο οποίο έχει την έδρα του ο φερόμενος ως αυτουργός της προσβολής, καθώς και

— σε εκείνο ή σε εκείνα τα κράτη μέλη, για τα οποία προορίζεται η ιστοσελίδα σύμφωνα με το περιεχόμενό της;

(¹) ΕΕ 2001, L 12, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 7 Αυγούστου 2013 η Delphi Technologies, Inc. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) στις 6 Ιουνίου 2013 στην υπόθεση T-515/11: Delphi Technologies, Inc. κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

(Υπόθεση C-448/13 P)

(2013/C 313/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναρρεσείουσα: Delphi Technologies, Inc. (εκπρόσωποι: C. Albrecht, J. Heumann, Rechtsanwälte)